

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: L. B.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2016, č. j. „X“,

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 1. 2016, č. j. „X“, jímž žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 11. 2015, č. „X“, kterým byla žalobkyni zamítnuta žádost o invalidní důchod, neboť její pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 20 %.

V žalobě uvedla, že je přesvědčena, že její dlouhodobé zdravotní potíže, spočívající v posttrombotickém syndromu s pravostrannými hemikraniemi, který se projevuje úpornými bolestmi hlavy, jež vyžadují její hospitalizaci a velmi omezují její pracovní schopnost, způsobují pokles její pracovní schopnosti o více než 35 %, neboť se podle ní jedná o středně těžké funkční postižení s mírou poklesu pracovní schopnosti v rozpětí 40 až 60 %, odpovídající invaliditě nejméně I. stupně. Musí užívat lék Warfarin, ale bolesti hlavy se jí přesto často opakují. Navíc u ní byla taktéž prokázána trombofilie, Leidenská mutace genu F5 a gastropatie. Žalobkyně dále namítla, že posudkový orgán nevysvětlil, proč její onemocnění nezpůsobuje pokles pracovní schopnosti alespoň o 35 %. Dodala, že vzhledem k tomu, že je pouze vyučena, nemůže v současnosti ani vykonávat jinou práci než tu, kterou dle posudku není schopna vykonávat (tj. těžkou fyzickou práci spojenou s předklonem).

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že je při posouzení nároku na dávku důchodového pojištění, které je podmíněné odbornou otázkou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, vázána posudkem lékaře. Náležitosti tohoto posudku jsou pak stanoveny v ust. § 7 vyhlášky č. 359/2009 Sb., přičemž lékařský posudek, z něhož žalovaná vycházela, dle žalované splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a vypořádává se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, proto žalovaná na napadeném rozhodnutí trvá.

Při soudem nařízeném jednání žalobkyně setrvala na podané žalobě a dodala, že musí kromě Warfarinu brát neustále léky na bolesti hlavy a že nedávno přišla v důsledku svého onemocnění a užívaných léků o čekané dítě. Rovněž uvedla, že v zaměstnání, do něhož se má vrátit, musí nosit těžké předměty a pohybovat se v prostředí zamořeném zápachem z barev a přichází do kontaktu s ostrými předměty, přičemž po každém říznutí musí kvůli užívání Warfarinu okamžitě do nemocnice. Žalobkyně dále zdůraznila, že v rodinné anamnéze mají různá cévní onemocnění, žádné odborné vyšetření však k dispozici neměla.

Pověřená pracovnice žalované odkázala na písemné vyjádření k žalobě a s ohledem na závěr posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí navrhla žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 12. 10. 2015 byl posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově MUDr. J. P., CSc. vypracován posudek o invaliditě žalobkyně, jehož závěrem bylo zařazení zdravotního postižení jmenované do kapitoly VI., položky 1 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 %. Na základě tohoto posudku vydala Česká správa sociálního zabezpečení dne 2. 11. 2015 rozhodnutí, jímž zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod. Žalobkyně proti zmíněnému rozhodnutí podala námitky, v nichž poukázala na úporné bolesti hlavy a na závažnost svých onemocnění, jež má podle ní povahu středně těžkého funkčního postižení s mírou poklesu pracovní schopnosti v rozpětí 40 až 60 %, a na omezenou možnost svého pracovního zařazení. Žalovaná proto nechala prostřednictvím posudkové lékařky MUDr. E. V. vypracovat další posudek o invaliditě, dle jehož závěrů ze dne 7. 1. 2016 nebyly shledány medicínské důvody ke změně původního posudkového závěru. Posudková lékařka dospěla ke shodnému závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VI., položky 1 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 %, v níž je zohledněna i problematika dlouhodobé warfarinizace. Lékařka v posudku zdůvodnila stanovení míry poklesu pracovní schopnosti

žalobkyně na 20 % také tím, že její neurologický nálezn je prakticky v normě a její zdravotní stav je stabilizovaný. Na jeho základě pak žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž námítky žalobkyně zamítla a rozhodnutí ze dne 2. 11. 2015 potvrdila.

Podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti. Dle odstavce 8 se procentní míra poklesu pracovní schopnosti vždy určuje v celých číslech.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity).

V projednávané věci byla rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 11. 2015, č. j. 825 812 4259, žalobkyni zamítnuta žádost o invalidní důchod, neboť pokles její pracovní schopnosti dosahuje pouze míry 20 %, takže není invalidní, a žalobou napadeným rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 11. 2015, č. 825 812 4259. Mezi účastníky je sporná existence invalidity žalobkyně ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění coby jeden z předpokladů pro nárok na invalidní důchod dle ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění. Proto bylo třeba zjistit, zda žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňovala podmínku invalidity, tj. zda u ní nastal pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %.

Soud se nespokojil se závěry lékařů o posouzení zdravotního stavu žalobkyně, které představovaly podklady pro vydání dvou výše zmíněných rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, a jelikož nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 s.ř.s. v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“ nebo „posudková komise“), která je v těchto věcech dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k posouzení zdravotního stavu povolána. Tato komise se sídlem v Ústí nad Labem nově posoudila celkový stav žalobkyně a také pokles její pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že jednala v řádném složení, posudek byl vypracován dne 9. 6. 2016 po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů (dvou propouštěcích zpráv z neurologického oddělení, čtyř neurologických vyšetření, posledního ze dne 5. 1. 2016, a genetického laboratorního vyšetření). Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání komise byla vyšetřena odbornou lékařkou z oboru neurologie MUDr. P. K. Komise zjistila, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byl zdravotní stav žalobkyně dlouhodobě nepříznivý, přičemž jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je posttrombotický syndrom s pravostrannými hemikraniemi, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole VI., položce 1 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kde je rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti stanoveno na 20 až 35 %. Celková míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně pak činí 20 %, a její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav tak dle rozsahu funkčního postižení žalobkyně neodpovídá žádnému stupni invalidity. Jedná se o zdravotní stav s lehkým funkčním postižením bez podstatnější neurologické motorické či senzitivní zánikové symptomatologie a s možným omezením některých denních aktivit. Zdravotní postižení žalobkyně dle posudkové komise trvale ovlivňuje její pracovní schopnost, její zdravotní stav je stabilizovaný a měla by být na své zdravotní postižení vzhledem k chronickému průběhu onemocnění a stabilizovanému stavu adaptována. Žalobkyně dle posudku není schopna prací fyzicky náročných, zejména se zvedáním a nošením těžkých břemen, dále prací ve vynucených polohách, ve výškách a u běžících pracovních strojů. Komise rovněž dospěla k závěru, že žalobkyně je v případě potřeby schopna rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti. Posudek posudkové komise tudíž zcela potvrdil závěry posudků vypracovaných posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově a lékařkou posuzující zdravotní stav žalobkyně v řízení o námitkách.

Soud uvádí, že se s posudkovými závěry posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ztotožnil, když za daného stavu věci neshledal potřebu, aby

bylo provedeno další dokazování v podobě vypracování dalšího revizního posudku jinou posudkovou komisí, případně v podobě znaleckého zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší a nadto se náhrady nákladů řízení obě výslovně vzdali při jednání.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. srpna 2016

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová